

VOX DEI GRAĐANSKA NEPOSLUŠNOST

teološko-politički mirakl

Foto: Miroslav Dragojević

Autor i reditelj Zlatko Paković

Kompozitor Miloš Nikolić

Glumci-pevači: Ivan Jevtović, Igor Filipović, Vuk Zekić, Nevena Filipović

Muzičari: trubač Miloš Nikolić, gitarista Boris Hložan, bubnjar Bogdan Đurđević

Majstor svetla: David Igić

Majstor tona: Stefan Tepšić

Organizator: Janko Lačnjevac

Producent: Vuk Saletović

Produkcija Ustanova kulture Stari grad

Nasceni izlaze trubač, gitarista i bubnjar, i četvorog glumaca-pevača, i koncert počinje – bez premijeranja, kao grom iz vedenja, uime razvlačenih građana, zbacenih radničkih klasa, nezaposlenih, ponjenih, decenijama potkradanih i lažima i klijukanjih, od života umornih. To je ritam koji nadire u fuzionom tempu, a iz vremenjemog rečitavim kada odaje kujne reči koje se inače ne izgovaraju, „bunt, bunt, bunt...“

UVERTIRA.
OPUNOMOĆILI SMO IH DA NAM ČUVAJU
OPSTE DOBRO, A ONI SU GA PRISVOJILI
(Džozef Kembel, „Junak sa sto lica“,
Kosta Abrašević, „Crvena“; prilagoden)

PRVI GLUMAC:
Oni su tipovi koji prisvajaju opšte dobro
Plaćamo ih da nam ga čuvaju, a oni ga
uzimaju za sebe
Oni su monstrumi skloni da na sve stave
svoje šape
Putušto za sobom ostavljaju dokle god
im moć dopire
Njihova izmrcvarena psiha
Naši životi trovani tim dodirom

HOR:
Oni su prokletstvo koje hvali svoje poslove
(4x)

PRVI GLUMAC:
Gde god spuste ruku, tu je plač
Plaća za junacima iskupiteljima
Nosiočima bleštave oštice
Čiji će zamah, čije će postojanje
Osloboditi zemlju

HOR:
Crvena je krvca što kipi u nama
Crvena je mrunja što oblik prolama
Crveno je nebo kad se zorom smije
Crven nam je barjak što se gordo vije
Crvena je mržnja u našim grudima
Pa i gnev je crven što nas obuzima

PRVI GLUMAC:
O, tironi, čuće – ne treba vam kriti –
I osvetla naša crvena će biti

Odjek je razbijstvo vidik.

PRVA SCENA
TRANSVESTIJA – DONIRANA ODELA
Grupni ples

PRVI GLUMAC:
Ovo odelo donirao je Predsednik Republike Srbije, Aleksandar Vučić (Oblač se)

DRUGI GLUMAC:
Ovo odelo donirala je Predsednica Vlade Republike Srbije, Ana Brnabić (Oblač se)

PEVAČICA:
Ovo odelo – prema naredbi predsednika republike – donirao sam ovu svoje odelo predstavi „Vox Dei – građanska neposlušnost“, koja je direktno uperena protiv mene, mojih ljudi i naših nastojanja, jer ja sam razvio toleranciju na suprotnu mišljenja: ona mi ne mogu ništa. I ne samo da ih se ne bojim, ja ih i produkujem. Tako mogu da ih doziram i primenjujem po sopstvenoj recepturi. Istina, ovo je jedino stanje odelo, ali ne i iznošeno odelo. Obukao sam ga samo tri puta u životu, u jedinstvenim, svečanim prilikama. Prvi put na Uskrs, 11.april 1999.godine, kad je u centru Beograda, u Svetogorskoj ulici, usred dana, ubijen novinar Slavko Čuruvija. Bio sam tada ministar za informisanje u Vladi Srbije, a celu Vlada Srbije bila je porota u toj osudi na smrtnu kaznu, jer je državni vrh doneo odluku da

se ubije Čuruvija. Drugi put, ovo sam odelo obukao četiri godine kasnije – za to vreme nisam dobio ni grama na težini. Bilo je to 12. marta 2003. godine, na dan ubistva tadašnjeg premijera Srbije, Zorana Đindića, u dvorištu zgrade Vlade Republike Srbije. Bio sam tada narodni poslanik u Saveznoj skupštini. Istina je, Đindić nisam voleo, jednostavno rečeno, mrzeo sam ga, i biću sasvim iskren sa vama, radovao sam se njegovoj smrti – već sam govorio o tome da sam se te noći od sreće napisao, isto kao i kad je ubijen Čuruvija. Ali, danas, to slobodno mogu da kažem, volim Đindićevu spoljnu politiku i život od nje. Uostalom, svi glavnici Đindićevi saradnici, članovi njegove porodice i svu viđeniju srpski intelektualci i akademici danas me identificuju upravo sa Žoranom Đindićem. Da je kojim slučajem Đindić preživeo atentat, i da je danas on predsednik Srbije, sto posto sam siguran da bi je bio izbor iz prethodne Štampe Srbije bilo nikog drugi do Ana Brnabić. Ona je, i stvari, pravi Đindić, samo u drugom delu. Pogledajte taj njen način govorja, brzinu tog govora, brzinu njene misli, vidite te njene pokrete! Ona, takođe, preskače stepenike dok se penje njima.

INTERLUDIJUM UKLANJANJE TRAGOVA

PRVA SENKA/ DRUGI GLUMAC:
Postupci rasvetljavanja ubistva Olivera Ivanovića moraju biti pod apsolutnom kontrolom. Šta god smo dosad radili, bilo je apsolutno. Tragovi se moraju uklanjati po svaku cenu. Izgledam li zajebano ovako?

DRUGA SENKA/ PRVI GLUMAC:
Dolazi čas kad će ispitati da atentata nije nito bilo. Potrebno je samo da se stvarištvo i raščlanjavaju, usetljavaju i rastvaraju. O tome sam danas razgovarao s našim političkim analitičarima. Oni u medijima već uveliko rade na tome.

PRVA SENKA/ DRUGI GLUMAC:
Mimo naših očekivanja, njegova smrt je, ipak, postala suviše značajna. Potrebno je kruniti sećanje na njegovu ličnost, rastvarati ga kiselinama patriotske politike.

DRUGA SENKA/ PRVI GLUMAC:
S našim analitičarima provećemo mrtvog Ivanovića kroz sve krugove pakla. Po novinama već valjuju priče u kojima se događaju da se bavio i okultizmom. Specijalci, „Šestice“ rade na materiji od koje bi se mogao napraviti horor film.

PRVA SENKA/ DRUGI GLUMAC:
Važno je da i Ivanovićeva smrt potone u dobok zaborav.

DRUGA SENKA/ PRVI GLUMAC:

Sve mora biti pravno potkovano i istorijski kalibrano. Sećanje na njegovog ubistva ne sme preživeti, ako hocemo da preživi naša Srbija. Sad možeš da ideš.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:

I na kraju, ali ne na poslednjem mestu, ovo sam odelo treći put obukao prošle godine – na jedvite jude, moram to reći, jer sam se u međuvremenu poprično ugođao – dakle, u zimu, 16. januara 2018, kad je, usred dana, ispred vrata kancelarije stranke koju je vodio, Građanska inicijativa „Srbija, demokratija, pravda“, na severu Kosovske Mitrovice, ubijen Oliver Ivanović. Bio sam tada ovo što i danas, Predsednik Srbije.

ANA BRNABIĆ/ DRUGI GLUMAC:

Ja, Vučić Aleksandar, donirao sam ovu svoje odelo predstavi „Vox Dei – građanska neposlušnost“, koja je direktno uperena protiv mene, mojih ljudi i naših nastojanja, jer ja sam razvio toleranciju na suprotnu mišljenja: ona mi ne mogu ništa. I ne samo da ih se ne bojim, ja ih i produkujem. Tako mogu da ih doziram i primenjujem po sopstvenoj recepturi. Istina, ovo je jedino stanje odelo, ali ne i iznošeno odelo. Obukao sam ga samo tri puta u životu, u jedinstvenim, svečanim prilikama. Prvi put na Uskrs, 11.april 1999.godine, kad je u centru Beograda, u Svetogorskoj ulici, usred dana, ubijen novinar Slavko Čuruvija. Bio sam tada ministar za informisanje u Vladi Srbije, a celu Vlada Srbije bila je porota u toj osudi na smrtnu kaznu, jer je državni vrh doneo odluku da

Prenamenila sam ga u rezidencijalnu kuću za boravak i reprezentativne potrebe predsednika Nacionalnog saveta za saradnju sa Ruskom Federacijom i Narodnom Republikom Kinom. Tomislav Nikolić je tada u njoj, sa svojom porodicom živeo, na neki način ilegalno, pošto mu je predsednički mandat istekao. Tog oktobarskog dana, zakon je, dakle, zadovoljen. Ponosna sam na to.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
To je najmanje što smo mogli da učinimo za Tomu i sve njegove usluge koje nam je pružio.

ANA BRNABIĆ/ DRUGI GLUMAC:
Svakako, Tomislav je apsolutno zaslужuje. Morali smo, međutim, vidi da prepričemo naime njegove sadašnje državničke funkcije, kao službeni prostor, a ne na njegovu lično ime, kao privatni posed, jer, da smo tako učinili, Tomislav bi morao iz svog džepa da plaća međečno održavanje vile u iznosu od 400.000 dinara. Ipak je to osamnaestak kvadratnih metara stambenog prostora i ipak su to dva hektara dvorišta. Ovakvo, to mu, iz zahvalnosti, plaćaju građani i gradanke Srbije. Oni su na ovom pravom pokazali visoku svoju građansku svest. Ja im na tome i ovom prilikom čestitam.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
To je najmanje što smo za Tomu mogli da učinimo. A svakako tvrdi suprotno, (besno) ološ je bez malo lične časti i nacionalnog ponosa. Neće propasti drugi, a Toma će, mogu da se kladim, biti proglašen za srpskog sveca. Neće čovek stići ni da se u grobu ohladi, a naša sveta Srpska pravoslavna crkva kanonizovaće ga.

ANA BRNABIĆ/ DRUGI GLUMAC:
Ja sam o tome već razgovarala sa patrijarhom. Irinej u potpunosti uviđa znacajnost ovog seđa države za stvar pravoslavlja u Evropi i Aziji.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
Dobro, dosta o tome, pustimo sad Zoranu da se i on povrh pred nacijom, viđi da se sav uzvрpoljio i da se srebi!

PRVA SENKA/ DRUGI GLUMAC:
Mimo naših očekivanja, njegova smrt je, ipak, postala suviše značajna. Potrebno je kruniti sećanje na njegovu ličnost, rastvarati ga kiselinama patriotske politike.

DRUGA SENKA/ PRVI GLUMAC:
S našim analitičarima provećemo mrtvog Ivanovića kroz sve krugove pakla. Po novinama već valjuju priče u kojima se događaju da se bavio i okultizmom. Specijalci, „Šestice“ rade na materiji od koje bi se mogao napraviti horor film.

PRVA SENKA/ DRUGI GLUMAC:
Važno je da i Ivanovićeva smrt potone u dobok zaborav.

DRUGA SENKA/ PRVI GLUMAC:

Sve mora biti pravno potkovano i istorijski kalibrano. Sećanje na njegovog ubistva ne sme preživeti, ako hocemo da preživi naša Srbija. Sad možeš da ideš.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:

I na kraju, ali ne na poslednjem mestu, ovo sam odelo treći put obukao prošle godine – na jedvite jude, moram to reći, jer sam se u međuvremenu poprično ugođao – dakle, u zimu, 16. januara 2018, kad je, usred dana, ispred vrata kancelarije stranke koju je vodio, Građanska inicijativa „Srbija, demokratija, pravda“, na severu Kosovske Mitrovice, ubijen Oliver Ivanović. Bio sam tada ovo što i danas, Predsednik Srbije.

ANA BRNABIĆ/ DRUGI GLUMAC:

Ja, Vučić Aleksandar, donirao sam ovu svoje odelo predstavi „Vox Dei – građanska neposlušnost“, koja je direktno uperena protiv mene, mojih ljudi i naših nastojanja, jer ja sam razvio toleranciju na suprotnu mišljenja: ona mi ne mogu ništa. I ne samo da ih se ne bojim, ja ih i produkujem. Tako mogu da ih doziram i primenjujem po sopstvenoj recepturi. Istina, ovo je jedino stanje odelo, ali ne i iznošeno odelo. Obukao sam ga samo tri puta u životu, u jedinstvenim, svečanim prilikama. Prvi put na Uskrs, 11.april 1999.godine, kad je u centru Beograda, u Svetogorskoj ulici, usred dana, ubijen novinar Slavko Čuruvija. Bio sam tada ministar za informisanje u Vladi Srbije, a celu Vlada Srbije bila je porota u toj osudi na smrtnu kaznu, jer je državni vrh doneo odluku da

setdvogodišnja Stanka Gligorijević, majka četvoro dece. Ja sam u tom sudaru ranjen, ali bez smrtnog ishoda. Zato je ovu odelo ovako isčepano. Zbog toga mi je jako žao. Volim kad je u pozorišnoj predstavi sve uredno i kada su kostimi svima lepi, a to volim i u životu. Moje postojanje često kaže, „Odelo čini čoveka!“ Moja me egzistencija, međutim, iznenađuje, ona veli: „Odelo čini čoveka!“

DRUGI SONG
OJ SRBIJO, BLEDA MAJKO
(Bertolt Brecht, „Nemacka“,
preinačeno u „Srbija“ i skraćeno)

Peva se kao što se pevaju balade, zar ne?

PEVAČICA:
O, Srbijo, bleda majko
Kako uprjava sediš
Med narodima
Med uklanjanima
Padaš u oči

U Twojim kući
Urla laž
A istina
Mora da cuti
Je li tako?

Zašto se svuda hvale tlačitelji
A potlačeni okrivljaju?
Izrabljani
Prstom ukazuju na tebe
A izrabljaci hvale sistem
Što je u Twojim kući izmišljen

I svih vide
Kako skrašut svu svoje sukњe, krv
Od krv i twog
Najboljej sina

O, Srbijo, bleda majko
Ala su te udesili twoj političari
Da medu narodima sediš
Kao ruglo i kao užas

TREĆI SONG
JEDNI NA ŽIVOT VEĆINI,
DRUGI NA SRAMOTU
(Iz Knjige proroka Danila)

PEVAČICA:
Ja sam ove već razgovarala sa patrijarhom. Irinej u potpunosti uviđa znacajnost ovog seđa države za stvar pravoslavlja u Evropi i Aziji.

OLIVER IVANOVIĆ/ PEVAČ:

Ovdje sam je ovu jedinu mesto s kojeg mrtvac mogao da deluje. Pozorite je jedina institucija u kojoj je vaskrsenje doista moguće. Kao krunki svedok, biću vaš vodič kroz predstavu „Vox Dei – građanska neposlušnost“. Jer ja sam ubijeni Oliver Ivanović, i ja sam ovde živ!

DRUGA SCENA
TRANSSUPSTANCIJACIJA –
ODELO ČINI LEŠ

Čovek, govor jejasno i razgovetno.

OLIVER IVANOVIĆ/ PEVAČ:
Ja sam Oliver Ivanović. Ubijen sam s pet hitaca iz revolvera. Znam ko me je ubio, iako ubice nisam mogao da vidim, jer mi je pucano s ledra. Ne moram da vidim ubice da bih znao ko je naredio moje ubistvo. A onda se pojavi policijski auto koji ubice odvozi. Uvez se, kad se izvrši politički motivisanje ubistvo, pojavljuju policijska kola koja ubice odvezu. To je strašna kombinacija mafije i države. Zbog svojih političkih stavova, zbog moralnog držanja, bio sam u sukobu s aktuelnom vlastu u Srbiji i sa ekspozitom te vlasti na severu Kosova, koja predstavlja Srbiju, iako sam se prevozio, u 8.5. učitavao zadar u naplatnoj stanici Doljevac, na auto-putu Niš-Leskovac. U tom sudaru ubijena je pede-

setdvogodišnja Stanka Gligorijević, majka četvoro dece. Ja sam u tom sudaru ranjen, ali bez smrtnog ishoda. Zato je ovu odelo ovako isčepano. Zbog toga mi je jako žao. Volim kad je u pozorišnoj predstavi sve uredno i kada su kostimi svima lepi, a to volim i u životu. Moje postojanje često kaže, „Odelo čini čoveka!“ Moja me egzistencija, međutim, iznenađuje, ona veli: „Odelo čini čoveka!“

DRUGI SONG
OJ SRBIJO, BLEDA MAJKO
(Bertolt Brecht, „Nemacka“,
preinačeno u „Srbija“ i skraćeno)

Peva se kao što se pevaju balade, zar ne?

PEVAČI HOR:
Ko se nije pokorio –
Ubijen je
Ko je ubijen –
Nije se pokorio

U tri glasa. To je kor.
Usta onog što je opominjao
Zapušena su zemljom
Krvava pustolovina
Počinje

**Ako je ubijen se ne borio sam
Nepriznat onda
Pobedio nije**
U twojim kući
Urla laž
A istina
Mora da cuti
Je li tako?

Znači li to da je borba uzaludna?
Znači li to da je

>>>

PRVI GLUMAC/ ANA BRNABIĆ:
Optužnicu sam razumela, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Stefanović Nebojša, Ministar policije u Vladi Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ NEBOJŠA STEFANOVIĆ:
Optužnicu sam razumeo, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Mali Siniša, Ministar finansija u Vladi Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ SINIŠA MALI:
Optužnicu sam razumeo, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optužena Mihajlović Zorana, Ministar građevine i saobraćaja u Vladi Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ ZORANA MIHAJLOVIĆ:
Optužnicu sam razumela, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Gašić Bratislav, direktor Bezbednosnoinformativne agencije Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ BRATISLAV GAŠIĆ:
Optužnicu sam razumeo, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Rebić Vladimir, direktor Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ VLADIMIR REBIĆ:
Optužnicu sam razumeo, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optužena Hrkalović Dijana, državni sekretar MUP-a Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ DIJANA HRKALOVIĆ:
Optužnicu sam razumela, iako je besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Vesić Goran, zamenik gradonačelnika Grada Beograda!

PRVI GLUMAC/ GORAN VESIĆ:
Optužnicu sam razumeo. Kriv sam!

SUDIJA/ PEVAČ:
Optužena Dolovac Zaga, Javni tužilac Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ ZAGA DOLOVAC:
Optužnicu sam potpuno razumela, iako je potpuno besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Optužena Ilić Prelić Vesna, predsednik Ustavnog suda Republike Srbije!

PRVI GLUMAC/ VESNA PRELIĆ ILIĆ:
Optužnicu sam potpuno razumela, iako je potpuno besmislena. Ne osećam se krivom. Svojoj domovini služim časno.

SUDIJA/ PEVAČ:
Zahvaljujem optuženima. Dajem sada reč braniocu optuženih, advokatu Zdenku Tomanoviću.

ADVOKAT/ DRUGI GLUMAC:
Uvaženi gospodine Predsedniče republike, Predsednice vlade, gospodo i gospode ministri, građani i građanke Srbije, ovde je predstavljen jedan ideološki i politički, a ne krivični proces.

Predsednik Republike Srbije, Aleksandar Vučić, neosporno je značajna istorijska ličnost. Buduća nacionalna istoriografija beleži ga kao jednog od najuspešnijih i najpravednijih državnika. Uprkos tome što će na ovom suđenju njegov lik biti ocrnjen kao lik najgoreg vlastodršca, kao lik sociopata i hladnokrvnog podstrelka na ubistva i druga kriminalna dela, srpski narod će pamtiti – a srpski narod pamti dugo – da je predsednik Vučić bio i ostao najomiljeniji među najsiromašnijim i najskromnijim našim građanima i građankama. Zašto?

Zato što je podstrekivao – da podstrekivao! – na donošenje brojnih uredbi kojima se znatno poboljšala socijalna situacija naših najsiromašnijih zemljaka. Nek mu to podstrekivanje i tako organizovani kriminal služe na čast!

No, budimo s istinom do kraja! Gospodin Vučić ima i jednu veliku manu, ogromnu manu za onog ko je na poziciji prvog čoveka države. On iz dna duše prezire tajkune i čini sve da obuzda njihove privilegije i korupciju. Upravo ovo i ovakvo, za jednog državnika krajnje neuobičajeno ponašanje, izazvalo je tajkune da skuju zaveru, organizuju proteste, sruše demokratski izabrani vlast i predsednika Vučića i najviše naše političare dovedu na ovo suđenje, koje zapravo ima sve elemente prekog revolucionarnog suda.

Govori se sada, u takozvanim oslobođenim medijima, da je predsednik Vučić okrutan. Da, on je okrutan, ali u poštovanju slova zakona i u traženju celične discipline od svojih saradnika. I tu, sada, postaje jasno zašto su mnogi među dojučerašnjim bliskim saradnicima predsednika Vučića pristali na status svedoka saradnika! Zato da bi sa sebe sprali krivicu i pripisali je onom ko je nevin kao novorođenče – Predsedniku Republike Srbije. Koliko im je samo puta, javno i u privatnim razgovorima, gospodin Vučić pretio da će zbog svojih nesolidnih postupaka završiti u zatvoru! Eto zašto se sada krite titulom lažnih svedoka saradnika i Ivica Dačić, i Rasim Ljajić, i Jorgovanka Tabaković, i Mlađan Dinkić i još 709 drugih dinkića, na čija imena nije vredno trošiti vreme. Oni su stali uz tajkune, gde im je uvek i bilo mesto, i sada su spremni da lažno optuže najboljeg kojeg je Srbija dala u ovom veku.

Gospodin Vučić je, dame i gospodo, doživeo da mu se sudi za njegovu pravednost i požrtvovanost. Njemu je danas pružena prilika da sazna kako se pred Pilatom osećao Isus Hristos!

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
Sad je dosta! Sada je doista dosta!

SUDIJA/ PEVAČ:
Molim optuženog Vučića da ne govori pre nego što dobije pravo na reč!

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
Izvinite, molim vas, gospodine Simeunoviću.

SUDIJA/ PEVAČ:
Gospodine braniće imate li još nešto da kažete?

ADVOKAT/ DRUGI GLUMAC:
Ne... Ne za sada.

SUDIJA/ PEVAČ:
Zahvaljujem braniocu Tomanoviću. Prevoptuženi u ovom procesu, Vučić Aleksandar ima pravo reč.

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
U Predsedništvu, u Narodnoj skupštini, u Vladi, u Narodnoj banci, u Patrijaršiji, u javnim preduzećima, na televizijama, na utakmicama... ponašate se prema meni kao da sam imperator! A šta ja imam s tim? Kako da vas uverim da ja nisam to što vi tražite u meni, i kako da vas nagovorim da se ponašate kao slobodni ljudi? Izgleda da sam ja jedini sloboden čovek u Srbiji! I znate šta? Kad ste već tražili imperatora u meni, ja sam odlučio i da se ponašam kao imperator prema vama. Šta je drugo trebalo da učinim?

Vi duboko u sebi verujete da vladati znači krasti. A ako vladati znači krasti, onda se i od mene, kao predsednika republike, očekuje da kradem. Kako bih inače bio cenjen? Dobro, onda ću da kradem. I da gazim ustav. Ali, rekao sam sebi, ja ću to da radim otvoreno: krašu i kršiti zakone otvoreno. Ako nema društva, onda neću ni ja glumiti daga im. I tako je to išlo sve do ovog časa...

Odjednom, neočekivano, dok sam slušao gospodina Tomanovića kako vešto brani ovo moje pravo da kradem i gazim ustav, puklo mi je pred očima. Uvaženom advokatu nije bilo dovoljno da to moje pravo, utemeljeno u verovanju drugih da vladati znači krasti, brani kao pravo jednog imperatora, nego je, u toj svojoj odbrani, posegao ni manje ni više nego za Isusom Hristom, upoređujući me s njim. Nikad nije kasno, braćo i sestre, da čovek izade iz laži. To je jedini cilj života. Prvi put u svom životu ja sam se zasramio, i u tom sramu, otkrio sam čoveka u sebi. A to je izvor radosti. Ovo je najšrećniji dan mog života. Jer ovo je prvi dan mog života.

Ja sam ceo svoj život proveo u laži. I zato ču svaku kaznu rado pretrpeti.

Bio sam najgori ministar na svetu, bio sam najgori premijer na svetu, bio sam najgori predsednik države na svetu, bio sam – u čemu sve najgori nisam bio – ali sad sam stao pred sve te najgore, i grozim ih se, gadim ih se, i osuđujem ih. Odbacujem ih. Ja sam bio jedno uproprišćeno ljudsko biće, opasno po druge, ali vredno sažaljenja.

Spreman sam, braćo i sestre, da se odrekem celokupne imovine koju posedujem što na svoje, što na tuđa imena, spreman sam da se zauvek okanem svih političkih funkcija, da se odrekem i oca i brata, i kuma i sina, i da svim svojim bićem, prvi put u svom životu kao slobodan građanin, služim Srbiji, demokratiji, pravdi. Sudite mi razumno i pravedno, i svaku kaznu rado pretrpeti.

ADVOKAT/ DRUGI GLUMAC:
Molim za reč!

SUDIJA/ PEVAČ:
Izvolite gospodine branioče!

ADVOKAT/ DRUGI GLUMAC:
Svedočenje okrivljenog predsednika države, to je sasvim očigledno, ugroženo je njegovom bitno narušenom duševnom ravnotežom. Molim da se, predavanja iskaza, gospodin Vučić uputi na medicinsko veštakovanje!

SUDIJA/ PEVAČ:
Optuženi Vučić se javlja za reč. Izvolite!

ALEKSANDAR VUČIĆ/ PRVI GLUMAC:
Zdenko, molim te! Molim te... Govorim pri punoj svesti. U ovakvoj zavidnoj mentalnoj kondiciji nikada se do sada nisam nalazio.

Molim da uđe u zapisnik. I još nešto, časni sude, bezrezervno ću se odužiti vašoj pravednosti stavljajući sudu na raspolaaganje celokupnog sebe kao svedoka saradnika u svim optužbama protiv onih s kojima sam – dok još nisam bio sav svoj – činio krivična dela. Na kraju, kao poslednju svoju želju, molim vas da mi dopustite da ovde i sada kleknem pred senkom ubijenog praved-

nika Olivera Ivanovića. Čoveka kojem se iz dna duše divim.

SUDIJA/ PEVAČ:
Ovo je zastava Republike Srbije – krvava košulja ubijenog novinara Milana Panića. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

OSMI SONG
SLOVO O SLOBODI
**(Božidar Grujović, "Slovo o slobodi",
Nacrt Ustava ustaničke Srbije iz
godine 1805.)**

Rečitativ.

SUDIJA/ PEVAČ:

Može li štograd na svetu lepše, sladče i milije biti,
nego kad i krivac osuđen rekne svome sudiji:
Ti si mi razumno i pravedno studio,
svaku kaznu pretrpeti.

Prvi gospodar i sudija u vilajetu jest zakon.
Pod zakonom moradu i gospodari,
poglavarji, i sovjet praviteljstvujući,
i svlačenstvo, i voinstvo i sav narod biti;
i to pod jednim i tim istim zakonom.

Vilajet bez zakona mora da propadne.
On da zapoveda gospodarima,
vojvodama, sovjetu,
svlačenstvu, vladikama: svakome malomu i velikomu.
On će nas braniti, i svobodu i voljnost sačuvati.

Gdi je dobra konstitucija, gdi je dobro ustanovljenje zakona,
i gdi je dobro uređena vlast pod zakonom, tu je sloboda, tu je voljnost,
a gdi jedan ili više po svojoj volji zapovedaju, zakon ne slušaju,
no ono što hoće čine; tu je umreo vilajet, tu nema slobode,

nema sigurnosti, nema dobra,
već je onde pustailuk i ajduklu sam pod drugim imenom.
Gdi ustav vlada i zakon, tu je svoboda.
Gdi nema svobode, tu nema života.

EPILOG
KRVAVE KOŠULJE UBIJENIH ZASTAVE SU NAŠE REPUBLIKE

PRVI GLUMAC:

Pozorište je intervencija imaginacije u stvarnosti. A imaginacija je najljudjska od svih osobina čoveka. Stoga je u pozorištu moguće i da zlikovci uvide svoju podlost, da se zastide pred sobom i zatraže oproštaj od drugih. Pozorište može da bude učiteljica društva i njegovoj budućnosti... Ovo je zastava Republike Srbije. Krvava košulja ubijenog Olivera Ivanovića. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

DRUGI GLUMAC:

Ovo je zastava Republike Srbije – krvava trenerka ubijenog političara Ivana Stambolića. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

PEVAČICA:

Ovo je zastava Republike Srbije – krvava kombinzelon novinarke Dade Vujasinović. Njeno ubistvo naredila je državna bezbednost!

PRVI GLUMAC:

Ovo je zastava Republike Srbije – krvava košulja ubijenog novinara Slavka Čuruvije. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

DRUGI GLUMAC:

Ovo je zastava Republike Srbije – krvava košulja ubijenog novinara Milana Panića. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

PEVAČ:

Ovo je zastava Republike Srbije – krvava košulja ubijenog Predsednika Vlade Republike Srbije, Zorana Đindjića. Njegovo ubistvo naredila je državna bezbednost!

Ove se zastave lepršaju sada na beogradskoj košavi.

DEVETI SONG

OJ, SRBIJO MEĐU BUNAMA
**(Dositej Obradović, "Vostani Serbie",
Oskar Davičo, "Srbija"; prepleteno,
skraćeno)**

Himna.

PEVAČICA I MUŠKI HOR:

Vostani Serbie!
Davno si zaspala,
U mraku ležala
Sada se probudi!

Ti vozidigni tvoju carsku glavu gore,
Da te opet pozna i zemlja i more.
Pokaži Evropi tvoje krasno lice,
Svetlo i veselo, kako vid Danice.

Vostani Serbie!
Davno si zaspala,
U mraku ležala
Sada se probudi!

Oj, Srbijo među bunama, među šljivama,
oj, Srbijo među ljudima
na njivama,
oj, Srbijo među pesmama, među brdima,
oj, Srbijo,
pesmo među narodima.

Vostani Serbie!
Davno si zaspala,
U mraku ležala
Sada se probudi!

Oj milošto meka, klik